

handling, idet Overskuddet kun er blevet 7 Millioner, medens jeg tror, at han haabede paa 10. Men selv om dette Haab ikke er gaaet i Opfyldelse, synes jeg dog, man har Lov at sige, at Resultatet er særdeles tilfredsstillende. Men eet er jo, at Resultatet er tilfredsstillende, et andet er, *hvorfor* det er tilfredsstillende, hvad der begrundes, at det er tilfredsstillende, og derpaa kom jo den højtærede Finansminister ogsaa meget lidt ind i sit Indledningsforedrag. Men enhver, der vil sammenholde Finansloven for 1926—27 med Statsregnskabet for samme Aar, vil, blot ved at se paa de forreste Sider, meget hurtigt opdage, at paa Indtægtsbudgettet, som for saa vidt ikke er saa forfærdelig afvigende i Slutresultatet fra det, man gik ud fra, er der, naar man gaar ind i Paragrafferne, en overordentlig stor Forskydning. Der er en Forskydning til det værre for Statsvirksomhederne paa 12 Millioner, og der er en Forskydning til det bedre for Skattevæsenet paa henimod 14 Millioner. Jeg mener, at dette Fænomen, som jeg allerede tidligere har fremdraget, bør man hæfte sig noget ved, og i ganske særlig Grad synes jeg, der kan være Anledning til at hæfte sig ved Indtægtsforbedringen. Men før jeg gaar dertil, vil jeg dog gerne sige et Par Ord om Statsvirksomhederne.

Det er jo i det hele taget saaledes med Statsregnskabet, at der indtægtsmæssigt kun er to Paragraffer, der har virkelig Interesse: Statsvirksomhederne, som jo ganske vist hidtil har givet et stort Minus, og Skatterne. Det, der efter min Mening er det bestemte for et Aars Resultat, er i Virkeligheden i afgørende Grad, om disse to Paragraffer ved Regnskabets endelige Afslutning stiller sig bedre eller ringere, end man antog, den Gang Finansloven blev givet. Alt det andet er, sammenlignet hermed, ret underordnet, og Udgiftsbudgettet er, hvis ikke der indtræder ganske uforudsete Katastrofer, ogsaa i Sammenligning hermed ret underordnet. Man vil derfor altid efter min Opfattelse meget let kunne skabe sig en nogenlunde klar Oversigt over Forholdene, hvis man mener at kunne bedømme, hvorledes disse to Paragraffer vil komme til at se ud, den Dag Statsregnskabet foreligger. Det har altsaa vist sig, at for 1926—27 har Statsvirksomhederne givet et meget stort Underskud. Ser vi paa Statsvirksomhederne, kan man atter simplificere Opgaven ganske stærkt ved udelukkende at se paa Statsbanerne, idet Statsbanerne jo er den alt afgørende Faktor indenfor Statsvirksomhederne med Hensyn til Landets Økonomi,

og altsaa specielt for Statsbanerne er Forholdet det, at Underskuddet i Stedet for 12,6 Mill. Kr. er blevet 22,4 Mill. Kr. Det viser jo den sørgelige Kendsgerning, at Statsbanerne, takket være i ganske særlig Grad Bilernes Konkurrence, har alt for lidt at køre med. Jeg skal senere komme tilbage til, hvorledes jeg mener Fremtiden ligger for Statsbanernes Vedkommende, og skal kun ved denne Lejlighed konstatere, at Underskuddet for 1926—27 er vokset til 22,4 Mill. Kr.

Vi vender os saa til det andet Punkt paa Indtægtssiden, som har Interesse, nemlig Skatterne. De var budgetteret paa Finansloven til 368,7 Mill. Kr. og gav 384,5 Millioner. Naar det samlede Resultat bliver godt, er Grunden alene at finde i disse to Tal. Opløser man saa Skatterne i to Hovedposter, nemlig Skatten paa Indkomst og Formue og Forbrugsafgifterne, vil man atter her have en god Ledetraad til at bedømme, hvad det egentlig er, der er sket. Ser man paa Formueskatten og Indkomsts-katten, viser det sig jo, at de, endda godt og vel, har givet det, der var ventet. Der var ventet 126,3 Mill. Kr., og vi fik 128,3 Mill. Kr. Det, der giver den store Forskydning, er imidlertid Forbrugsafgifterne, og selv om der nu for et enkelt Kvartal vistnok ikke findes den saakaldte Luksustold paa selve Finansloven 1926—27, er, selv om man hertil regner et Par Millioner Kroner, Forskydningen fra det, man ventede, til det, man fik, ganske overordentlig stor, idet man ventede 194 Mill. Kr. i Forbrugsskatter og fik 208 Millioner, altsaa en Forskel paa 14 Millioner, der vel retteligen bør nedsættes til 12. Dette er i Virkeligheden finansielt set det betydningsfuldeste ved 1926—27. Og det er jo ganske særlig betydningsfuldt, fordi det viser, at Forbrugsskatterne, henholdsvis Toldskatter og saakaldte Luksusskatter, i Virkeligheden har givet langt mere end ventet.

Enhver vil jo fra den seneste Tid vide, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som i dette Land indenfor visse Kredse anses for en Høvding, en saa stor Høvding, at selveste Statsministerskikkelsen Madsen-Mygdal maaske kunde være i Fare for at træde i Skygge, har udtalt sig meget nedsættende om Bymennesker — jeg ved ikke, om Statsministeren billiger eller maaske vil forstærke de Udtryk, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup har brugt om Bymennesker og deres Forhold. Mit Partis politiske Ordfører og Gruppeformand, det ærede Medlem Hr. Pürschel, har jo allerede efterlyst den højtærede Statsministers Stilling til dette